

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Burián & Penka, insolvency, v.o.s.**
sídlem Středova 94/1, Brno
insolvenční správce dlužníka Konsorcium B+K, s.r.o. v likvidaci
sídlem Brněnská 252/29, Šlapanice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.5.2017, č.j. 22037/17/5300-22441-701848,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.5.2017, č.j. 22037/17/5300-22441-701848, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19.12.2016, č.j. 4735940/16/3005-40511-705269, kterým byla žalobci podle § 106 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani

z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), zrušena ke dni nabytí právní moci rozhodnutí registrace k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) s odůvodněním, že žalobce v přiznáních k DPH za období měsíce října 2015 až října 2016 uvádí, že neexistují údaje pro stranu 2 daňového přiznání, z čehož je podle správce daně patrné, že žalobce přestal uskutečňovat ekonomické činnosti.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce zrušení registrace k DPH je úkonem výrazně zasahujícím do sféry daňového subjektu, proto mu musí předcházet výzva ke sdělení, z jakého důvodu (a zda vůbec) přestala být ekonomická činnost uskutečňována. To, že žalobce přestal uskutečňovat ekonomickou činnost, nelze dovozovat pouze z toho, že po určité časové období jsou podávána „nulová“ daňová přiznání k DPH a na majetek daňového subjektu byl prohlášen konkurs; i za této situace je možné, aby daňový subjekt ekonomickou činnost vykonával.
3. Podle žalobce musí být před zrušením registrace k DPH vypořádány veškeré částky evidované na daňovém účtu této daně; přeplatek ve výši 8 326 605 Kč byl v okamžiku rozhodování správních orgánů předmětem sporu řešeného zdejším soudem v řízení pod sp. zn. 62 Af 39/2014.
4. Žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

5. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
6. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
9. Správním spisem prochází výpis z obchodního rejstříku ze dne 17.3.2017, podle něhož byla dne 4.6.2010 společnost Konsorcium B+K, s.r.o. zrušena s likvidací a jmenován likvidátor; tato skutečnost byla do obchodního rejstříku zapsána dne 28.6.2010. Dále z výpisu z obchodního rejstříku plyne, že dne 21.2.2011 byl zjištěn úpadek dlužníka Konsorcium B+K, s.r.o. v likvidaci a na jeho majetek byl prohlášen konkurs, jako insolvenční správce byl zapsán Mgr. Miroslav Penka, který byl dne 8.10.2015 odvolán a insolvenčním správcem byla ustavena Burián & Penka, insolvency, v.o.s.

10. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí správce daně, kterým byla žalobci podle
§ 106 odst. 1 písm. a) ZDPH ke dni nabytí právní moci rozhodnutí zrušena registrace k DPH. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce za období měsíce října 2015 až října 2016 podával tzv. negativní daňová přiznání, tedy taková, kde neexistují údaje (plnění) pro stranu 2 formuláře daňového přiznání; žalovaný tak potvrdil závěr, že pokud žalobce přestal uskutečňovat ekonomické činnosti, je to důvodem pro zrušení registrace k DPH.
11. Pokud žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tak k tomu zdejší soud uvádí, že předmětnou námitku žalobce žádným způsobem nekonkretizuje. Se stejnou mírou obecnosti zdejší soud uvádí, že napadené rozhodnutí nevykazuje vady, pro které by je bylo třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, když obsahuje skutkovou argumentaci i hodnotící úvahy, na základě kterých žalovaný rozhodoval; z napadeného rozhodnutí plyne, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné okolnosti a jak je následně právně posoudil.
12. Žalobce dále namítá, že před zrušením registrace k DPH z moci úřední musí správce daně žalobce vyzvat ke sdělení, z jakého důvodu a zda vůbec přestal ekonomickou činnost uskutečňovat.
13. Podle § 106 odst. 1 písm. a) ZDPH správce daně zruší registraci plátce, pokud plátce přestal uskutečňovat ekonomické činnosti.
14. Podle § 5 odst. 1 ZDPH je osobou povinnou k dani fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomické činnosti, pokud tento zákon nestanoví v § 5a jinak. Osobou povinnou k dani je i právnická osoba, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání, pokud uskutečňuje ekonomické činnosti.
15. Podle § 5 odst. 2 ZDPH se ekonomickou činností uvedenou v § 5 odstavci 1 ZDPH pro účely tohoto zákona rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních znalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Samostatně uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovněprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu.
16. Zdejší soud sdílí názor žalovaného, že správce daně nebyl povinen vyzvat žalobce ke sdělení důvodu neuskutečňování ekonomické činnosti. Současně žalovaný správně upozornil na to, že žalobce kromě zákonných důvodů pro zrušení registrace k DPH dle § 106 odst. 1 písm. a) ZDPH naplňoval rovněž důvody pro zrušení registrace plátce z moci úřední dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) ZDPH, podle něhož správce daně zruší registraci plátce, pokud plátce neuskutečnil bez oznámení důvodu správci daně za 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců plnění v rámci ekonomické činnosti; podle žalovaného je na plátcích, aby před uplynutím 12 kalendářních měsíců bez uskutečnění plnění informoval správce daně o důvodech tohoto stavu, a tím

se vyhnul zrušení registrace z moci úřední, se kterou plátce nesouhlasí. Žalobce důvody, proč neuskutečňuje po dobu 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců plnění v rámci ekonomické činnosti, správci daně nesdělil, a neučinil tak ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Ani z § 106 odst. 1 písm. b) ZDPH nevyplývá povinnost správce daně vyzvat daňový subjekt ke sdělení důvodu neuskutečňování ekonomické činnosti. Podle zdejšího soudu z ničeho neplyne, že by byl správce daně, pokud zjistí, že plátce přestal uskutečňovat ekonomické činnosti, povinen vyzývat plátce k vysvětlení důvodů této situace.

17. Zdejší soud dále poukazuje na pro věc přílehlavé závěry odborné literatury, podle které § 106 odst. 1 ZDPH „...stanoví správci daně povinnost zrušit registraci v případě, kdy plátce přestane uskutečňovat ekonomické činnosti, a přestane tak být i osobou povinnou k dani. Stejnou povinnost má správce daně v případě, kdy plátce neuskutečnil za 12 předcházejících kalendářních měsíců plnění bez oznámení správci daně. Může se stát, že počáteční fáze podnikání, po kterou plátce nevykazuje žádná uskutečněná plnění, je delší než rok a plátce v průběhu tohoto období nevykazuje žádná uskutečněná plnění. I kdyby správce znal důvody tohoto stavu, je po 12 kalendářních měsících, kdy plátce nevykázal v daňovém přiznání žádná uskutečněná plnění, povinen registraci tohoto plátce zrušit, jestliže tento neinformoval správce daně o důvodech tohoto stavu. Proto doporučujeme, aby plátce informoval před uplynutím 12 kalendářních měsíců bez uskutečněných plnění správce daně. Správce daně totiž není před zrušením registrace povinen vyzývat plátce k podání vysvětlení.“ (T. B., M. D., M. D., O. H. a M. T.: Zákon o dani z přidané hodnoty. Komentář. 2010, Praha: Wolters Kluwer. ISBN 978-80-7552-569-7).
18. Pokud jde o otázku, zda byly naplněny zákonné předpoklady pro zrušení registrace k DPH stran absence vykonávání ekonomické činnosti, tak žalobce nezpochybňuje závěr žalovaného, že dne 11.9.2015 prodal zbývající část nemovitého majetku z majetkové podstaty a od tohoto dne nedisponoval žádným movitým či nemovitým majetkem. Žalobce taktéž nezpochybňuje závěr žalovaného, že v období měsíce října 2015 až října 2016 nevykázal zdanitelná plnění, a nadto za zdaňovací období let 2015 a 2016 nepodal daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob včetně povinných příloh.
19. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.5.2009, č.j. 7 Afs 98/2008-112, č. 1917/2009 Sb. NSS, „Aby úpadce mohl být zaregistrován a aby mohl režim vyplývající z registrace DPH být u něj uplatňován, je základní zákonnou podmínkou podle ust. § 5 odst. 1 zákona o DPH vztahující se k osobě úpadce, nutnost provozování soustavné ekonomické činnosti, při níž by bránil plnění, která by mu byla poskytována právě v souvislosti s ekonomickou činností. Nejvyšší správní soud již dříve v této souvislosti vyslovil, že z daňového hlediska je potřeba zkoumat skutečnou činnost úpadce, nikoliv se spokojit s údajem vyplývajícím z obchodního rejstříku (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2008, č. j. 2 Afs 68/2008 – 58, dostupný na www.nssoud.cz) V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že pro posouzení charakteru činnosti jako pouze příležitostné je nutné posoudit, do jaké míry se ekonomické činnosti úpadce skutečně věnoval (počty zaměstnanců zapojených do činnosti, existence příslušných smluv apod.). Žádná ekonomická činnost ve výše uvedeném smyslu však u úpadce v daném případě nebyla prokázána a úkony, jež podle stěžovatele měly ekonomickou činností úpadce dokládat, (uspořádání majetkových poměrů a péče o archiv úpadce) jsou ekonomickou činností nikoliv úpadce, za nějž v konkursu jedná správce, nýbrž činností správce konkursní podstaty, kterou provádí v souladu s požadavky zákona o konkurzu a

vyrovnání a za níž mu také podle citovaného zákona náleží odměna (v případě archivace nábrada výdajů). Tyto činnosti jsou tedy vlastní ekonomickou činností správce konkursní podstaty, jejichž provedení je objektivně nutné za účelem realizace konkurzu, a nikoliv ekonomickou činností úpadce...“.

20. Z čl. 9 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28.11.2006, o společném systému daně z přidané hodnoty, plyne, že „osobou povinnou k dani“ se rozumí jakákoli osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatně ekonomickou činnost, a to bez ohledu na účel nebo výsledky této činnosti. „Ekonomickou činností“ se rozumí veškerá činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně těžební činnosti, zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Za ekonomickou činnost se považuje zejména využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj.
21. Jak vyplývá z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 3.3.2005 C-32/03 I/S Fini H, „...podle čl. 4 odst. 1 šesté směrnice je pojem osoby povinné k dani definován ve vztahu k pojmu hospodářské činnosti. Právě existence takové hospodářské činnosti totiž odůvodňuje kvalifikaci osoby povinné k dani, které šestá směrnice přiznává nárok na odpočet. Uvedený článek 4 v odstavci 2 uvádí, že je třeba „hospodářskými činnostmi“ rozumět činnosti, které se týkají zejména veškeré činnosti producentů, obchodníků a poskytovatelů služeb včetně těžební a zemědělské činnosti a činnosti při výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Výraz „veškeré činnosti“ obsažený v tomto ustanovení předestírá, že dotčená hospodářská činnost může spočívat v několika po sobě následujících plněních. Z judikatury rovněž vyplývá, že pojem hospodářské činnosti ve smyslu šesté směrnice není nezbytně tvořen jedním jednáním, ale může sestávat z řady po sobě následujících jednání (viz zejména rozsudek ze dne 14. února 1985, Rompelman, 268/83, Recueil, s. 655, bod 22). Přípravné činnosti tak musí být považovány za hospodářské činnosti ve smyslu šesté směrnice. Kdokoli, kdo uskutečňuje přípravné úkony, je v důsledku toho považován za osobu povinnou k dani ve smyslu článku 4 této směrnice a má nárok na odpočet (rozsudky Rompelman, výše uvedený, bod 23, a ze dne 29. února 1996, INZO, C-110/94, Recueil, s. I- 857, bod 18). Tento odpočet zůstává zachován, i když se osoba později rozhodne, že s přihlédnutím k výsledkům studie rentability ne zahájí provozní fázi a dotčená společnost vstoupí do likvidace, takže předpokládaná hospodářská činnost nevede ke vzniku zdanitelných plnění (výše uvedený rozsudek INZO, bod 20). Pokud se týká převodu veškerého majetku, Soudní dvůr uznal, že pokud osoba povinná k dani již neposkytuje plnění po využití služeb poskytnutých za účelem provedení tohoto převodu, náklady na tyto služby musí být považovány za inherentní veškeré hospodářské činnosti jejího podniku před převodem a že nárok na odpočet jí musí být přiznán. Každý jiný výklad by vedl ke svěvolnému rozlišování jednak mezi výdaji vynaloženými pro potřeby podniku před jeho skutečným provozováním a výdaji vynaloženými v průběhu uvedeného provozování a jednak výdaji vynaloženými na ukončení tohoto provozování (viz rozsudky ze dne 22. února 2001, Abbey National, C-408/98, Recueil, s. I-1361, bod 35, a ze dne 29. dubna 2004, Faxworld, C-137/02, Recueil, s. I-5547, bod 39). Stejně důvody ukládají, že plnění taková jako platby, které Fini H musela provádět po dobu likvidace její činnosti spočívající v poskytování stravovacích služeb, musí být považována za součást hospodářské činnosti ve smyslu článku 4 šesté směrnice... Článek 4 odst. 1 až 3 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu - Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, ve znění směrnice Rady 95/7/ES ze dne 10. dubna 1995, musí být vykládán v tom smyslu, že osoba, která přestala vykonávat obchodní činnost, ale pokračuje v placení nájmu a poplatků spojených s prostory sloužícími k této činnosti, neboť nájemní smlouva obsahuje

ustanovení o nemožnosti výpovědi, je považována za osobou povinnou k dani ve smyslu tohoto článku, a může v důsledku toho odečítat DPH z částek takto uhrazených, pokud existuje přímý a bezprostřední vztah mezi provedenými platbami a obchodní činností a je prokázána neexistence podvodného úmyslu nebo zneužití.“.

22. Podle zdejšího soudu závěry rozsudku Soudního dvora EU, který se týkal směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17.5.1977, o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (dále jen „směrnice 77/388/EHS“), lze aplikovat i v nyní projednávané věci, tedy za účinnosti směrnice 2006/112/ES, která obsahuje právní úpravu obdobnou jako směrnice 77/388/EHS, která byla zrušena právě směrnicí 2006/112/ES.
23. Za daných okolností, jestliže žalobce v rámci daňových přiznání nevykázal žádná zdanitelná plnění, nelze dovozovat, že provozoval soustavou ekonomickou činnost, při které by hradil plnění, která by mu byla poskytována v souvislosti s ní. Žalobce pouze obecně uvádí, že pokud jsou po určité časové období podávána nulová přiznání k DPH a na majetek daňového subjektu byl prohlášen konkurs, je i přesto možné, aby daňový subjekt vykonával ekonomickou činnost. Žalobce však neuvádí, o jakou činnost by se mělo jednat, a takovou skutečnost ani ničím nedokládá. Žalobce ani netvrdí, že by mu vznikaly případné náklady související s jeho dříve uskutečňovanou ekonomickou činností, které by byly nezbytné k ukončení jeho činnosti a souvisely by přímo s činností žalobce jako úpadce. Správní orgány tak podle zdejšího soudu za daných okolností zjištěné skutečnosti správně vyhodnotily jako důvod pro zrušení registrace žalobce k DPH dle § 106 odst. 1 písm. a) ZDPH.
24. Žalobce konečně namítá, že mu byla zrušena registrace k DPH v situaci, kdy bylo před zdejším soudem pod sp. zn. 62 Af 39/2014 vedeno řízení, jehož předmětem byl spor o přeplatek na DPH; s ohledem na výši tohoto přeplatku 8 326 605 Kč je nutné nejprve tento přeplatek s konečnou platností vypořádat.
25. Z úřední činnosti (věc evidovaná u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Af 39/2014) je zdejšímu soudu známo, že žalobce podal řádné daňové tvrzení za zdaňovací období měsíce března roku 2012 s nárokem na odpočet daně ve výši 8 326 605 Kč. Tento nadměrný odpočet vznikl podle § 44 odst. 1 ZDPH, a to v souvislosti s opravou výše daně u pohledávky za dlužníkem v insolvenčním řízení, společností Petrol Tech, s.r.o. v likvidaci, a byl pravomocně vyměřen (platební výměr na DPH č.j. 471707/12/293511701986). Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.12.2017, č.j. 4 Afs 224/2016-34, byl potvrzen rozsudek zdejšího soudu ze dne 25.10.2016, č.j. 62 Af 39/2014-72, s tím, že správce daně byl povinen vyhovět žádosti žalobce o vrácení přeplatku na DPH ve výši 8 326 605 Kč v návaznosti na uplatněný nadměrný odpočet.
26. Podle zdejšího soudu žalovaný ani v této otázce nijak nepochybil, když uvedl, že nedořešení sporu o vzniku přeplatku na DPH není důvodem, aby správce daně nesplnil svoji povinnost zrušit registraci žalobce k DPH v případě, kdy došlo k naplnění podmínek daných § 106 odst. 1 ZDPH; podle žalovaného skutečnost, že žalobce bude mít zrušenou registraci k DPH, neznamená, že na osobní daňový účet DPH již nebude možné činit žádné předpisy či odpisy částek a měnit tak jeho zůstatky. Ostatně žalobce svůj závěr o tom, že za situace,

kdy probíhá soudní řízení ve věci zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku DPH, nelze zrušit registraci daňového subjektu k DPH, neopírá o žádné ustanovení ZDPH či daňového řádu, a ani zdejší soud nedovodil, že by podání žaloby proti zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku dle § 155 odst. 2 daňového řádu mělo žalobcem dovozovaný účinek. Pokud pak jde o dopady zrušení registrace k DPH v rovině daňové sféry žalobce, tak tato problematika je meritem sporu mezi žalobcem a žalovaným ve věci evidované u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Af 6/2018.

27. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

28. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. ledna 2020

David Raus v.r.
předseda senátu